

Sygnatura akt VI Ka 18/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 lutego 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Jacka Sławika

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r.

sprawy **B. Z.** ur. (...) w S.

syna I. i B.

oskarżonego z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 15 października 2015 r. sygnatura akt IX K 253/15

na zasadzie art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- przyjmuje, iż czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 1 stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na mocy art. 119 § 1 kw wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu,

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 2 i na mocy art. 44 § 5 kpw w zw. z art. 230 § 2 kpk zarządza zwrot oskarżonemu przedmiotu w postaci magnesu koloru srebrnego przechowywanego w magazynie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w Gliwicach pod pozycją 46/15,

- na mocy art. 82 § 3 kpw zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary aresztu okres zatrzymania w ilości trzech dni od dnia 24.10.2014 roku do dnia 26.10.2014 roku;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnej I. U. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

sygn. akt VI Ka 18/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 15 października 2015 roku sygn. akt IK K 253/15 uznał B. Z. za winnego tego, że w dniu 24 października 2014 roku w G. przy ulicy (...) w markecie T. zabrał w celu przywłaszczenia: grę (...) na konsolę (...) oraz kartę (...) o łącznej wartości 454 zł, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o., to jest popełnienia występku z art. 278 § 1 kk i za to skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 44 § 2 kk orzekając przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci magnesu koloru srebrnego przechowywanego w magazynie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w Gliwicach pod pozycją 46/15, zwalniając oskarżonego od kosztów sądowych.

W osobistej apelacji oskarżony wskazał, że wyrok ze względu na wartość zabranego mienia jest krzywdzący, a kara niewspółmierna, wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy przy zastosowaniu łagodniejszego art. 278 § 3 kk, biorąc pod uwagę wysokość szkody oraz niską społeczną szkodliwość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego okazała się skuteczna i to w zakresie dalej idącym niż wynikało ze środka odwoławczego.

Po pierwsze stwierdzić należy, że Sąd I instancji przeprowadził w sprawie pełne postępowanie, zgromadzone dowody poddając ocenie zgodnej z zasadami logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, prawidłowo również oceniając, że oskarżony dopuścił się kradzieży, Sąd w przekonujący sposób zaprezentował w pisemnych motywach wyroku okoliczności, które dały podstawę do przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie opisanego czynu.

Czyn zabroniony jako kradzież należy do kategorii przepoławionych, co oznacza, że ze względu na wartość zabranego w celu przywłaszczenia mienia, sprawca odpowiada za wykroczenie lub za przestępstwo.

Zgodnie z art. 119 § 1 kw za wykroczenie odpowiada ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Zatem jako przestępstwo penalizowane jest zachowanie przekraczające tę wartość. W roku 2015 minimalne wynagrodzenie wynosiło 1750 zł czyli wartość graniczną, od której rozpoczynała się odpowiedzialność za przestępstwo stanowiła kwota 437,50 zł.

Zgodnie z § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. (Dz. U. z dnia 13 września 2013 r.), od dnia 1 stycznia 2014 r. ustala się minimalne wynagrodzenie za pracę w wysokości 1.680 zł.

Zatem obecnie wartość mienia, aby mogło być przedmiotem przestępstwa przekraczać musi 462,50 zł.

Tym samym czyn oskarżonego stanowi wykroczenie, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku i przyjęciem, że czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 1 stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw, czego konsekwencją było orzeczenie kary.

Zachowanie sprawcy wykroczenia z art. 119 § 1 kw podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Kara aresztu trwa najkrócej 5, najdłużej 30 dni.

Dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 33 kw przemawiają za orzeczeniem wobec B. Z. kary najsurowszego rodzaju i to w najwyższym wymiarze. Stopień społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego jest znaczny, gdy weźmie się pod uwagę nie tylko działanie w zamiarze bezpośrednim, co jest znamieniem przypisanego czynu, ale zaplanowanie, przygotowanie, wyposażenie w narzędzie umożliwiające dokonanie kradzieży, działania mające ukryć zachowanie sprawcy na terenie sklepu, niskie pobudki oraz trzynastokrotną karalność za przestępstwa, w głównej mierze przeciwko mieniu i to nie tylko na terenie Kraju, lecz również poza jego granicami, a nadto nieskuteczność wcześniej stosowanych kar wolnościowych, czy środków probacyjnych, które to orzeczenia nie powstrzymały oskarżonego od dalszych naruszeń porządku prawnego. Dodatkowo wartość mienia bliska górnej granicy w wykroczeniach działa niekorzystnie, a wreszcie po stronie oskarżonego nie sposób dopatrzeć się istotnych okoliczności łagodzących,

nagromadzenie obciążających nie może być zrównoważone przez przyznanie się do winy w sytuacji zatrzymania sprawcy na gorącym uczynku.

Dlatego kara 30 dni aresztu uznana być musi za współmierną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz spełniającą cele prewencji szczególnej, jak i społecznego oddziaływania kary.

Sąd odwoławczy na mocy art. 44 § 5 kpw w zw. z art. 230 § 2 kpk zarządził zwrot oskarżonemu przedmiotu w postaci magnesu koloru srebrnego przechowywanego w magazynie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w Gliwicach pod pozycją 46/15.

Zgodnie z art. 30 § 1 kw przepadek przedmiotów obejmuje narzędzia lub inne przedmioty, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia wykroczenia, a jeżeli przepis szczególny tak stanowi - także przedmioty pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z wykroczenia. Ustawodawca w normie art. 119 § 1 kw takiego orzeczenia nie przewidział, inaczej min. w art. 129 § 3 kw, lecz opisanego w tym zarzucie wykroczenia oskarżonemu nie zarzucono.

Na mocy art. 82 § 3 kpw zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary aresztu okres zatrzymania w ilości trzech dni od dnia 24.10.2014 roku do dnia 26.10.2014 roku.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, rozstrzygając o kosztach postępowania odwoławczego.